

Familierechtbank Antwerpen (afd. Antwerpen), 25 juni 2018
16/2807/B

Huwelijk – erkenning – artikel 27 WIPR – artikel 21 WIPR – openbare orde – schijnhuwelijk – artikel 146bis oud BW

Mariage – reconnaissance – article 27 CODIP – article 21 CODIP – ordre public – mariage simulé – article 146bis C.civ.

In zake: A.R.V. Nr. 16/2807/B

Gezien voorgaand verzoekschrift op 31 augustus 2016 aangeboden door meester E. Van De Poel, opgevolgd door meester K. Verstrepen, advocaat, kantoor houdende te 2060 Antwerpen, Rotterdamstraat 53-55, voor en namens:

A. HR.,

geboren te [...] (Irak) op [...] en voorheen wonende te [...] Antwerpen, Harmoniestraat 116 bus 37 en thans wonende te [...] Mortsel, [...],
en

A. GK.,

geboren te Irak op [...] en verblijvende te Irak,

beiden keuze van woonst doende ten kantore van hun raadsman meester K. Verstrepen, te 2060 Antwerpen, Rotterdamstraat 53-55.

1. Procedure

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van:

- Het inleidende verzoekschrift neergelegd ter griffie op 31 augustus 2016,
- Het schriftelijk advies van het openbaar ministerie van 21 maart 2018,
- De door verzoekende partij neergelegde stukken.

Ter zitting van 4 juni 2018 werd verzoekende partijen bij monde van hun raadsman gehoord.

Mevrouw H. De Vrij, substituut procureur des konings verleende mondeling advies, waarop niet werd gerepliceerd.

De wet op het taalgebruik in gerechtszaken is nageleefd.

2. Situering van het geschil - vordering

Verzoekende partijen zijn op 12 januari 2015 gehuwd in Kirkuk (Irak).

Op 7 juni 2015 heeft verzoekster een visum gezinshereniging aangevraagd op basis van dit huwelijk.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geweigerd om dit huwelijk te erkennen op 30 november 2015.

Bij verzoekschrift van 31 augustus 2016 tekenden verzoekende partijen beroep aan tegen deze beslissing. Zij vorderen om te zeggen voor recht dat hun huwelijk rechtsgeldig is en dat elke Belgische overheid het huwelijk dient te erkennen, minstens dienst vreemdelingenzaken.

3. Beoordeling

Ingevolge artikel 27 §1 WIPR wordt een buitenlandse akte - waaronder een buitenlandse akte van burgerlijke stand - in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijke recht werden nageleefd, mede rekening houdend met art. 21 (de openbare orde-exceptie) en art. 18 (wetsontduiking) WIPR.

Volgens artikel 18 WIPR, dat betrekking heeft op de wetsontduiking, wordt voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken - zoals in alle aangelegenheden betreffende het personeel statuut - geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Artikel 21 WIPR bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen recht geweigerd wordt, voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wat de huwelijkstoestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 (B.S. 1 juli 1999) een artikel 146bis in het Belgisch Burgerlijk Wetboek ingevoegd, dat een materiële IPR- norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146bis bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een

huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde en geeft aanleiding tot de toepassing van art. 21 WIPR.

Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat evenwel op zichzelf niet om te besluiten tot de nietigheid van het huwelijk. Uit een geheel van omstandigheden moet ook blijken dat minstens één van de echtgenoten niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De geldigheid als plechtige overeenkomst van een reeds afgesloten huwelijk dient te worden beoordeeld op het tijdstip van de huwelijksafsluiting.

Het behoort aan de weigerende instantie om haar argumenten, dat verzoekers zich schuldig zouden hebben gemaakt aan wetsontduiking of dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, met objectieve gegevens te staven.

In deze zaak is het Openbaar Ministerie van oordeel dat er thans onvoldoende elementen zijn om de erkenning van het huwelijk te weigeren, zodat het verzoek kan ingewilligd worden.

De voorgebrachte gegevens volstaan naar het oordeel van de rechtbank inderdaad niet om er met zekerheid te kunnen uit afleiden dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Rekening houdend met het geheel van de dossiergegevens, waaronder de door verzoekers voorgelegde stukken, staat niet met voldoende zekerheid vast dat verzoekers ten tijde van de huwelijksluiting louter verblijfsrechtelijke voordelen beoogden te bekomen voor verzoekster en geen duurzame levensgemeenschap voor ogen hadden.

Bijgevolg acht de rechtbank het verzoek tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte gegrond.

4. Beslissing

De rechtbank stelt vast dat de wet op het taalgebruik in gerechtszaken is nageleefd.

Het verzoek wordt ontvankelijk en gegrond in de volgende mate:

De rechtbank zegt voor recht dat elke overheid het huwelijk van verzoekers, afgesloten te Kirkuk (Irak) op 12 januari 2015, dient te erkennen, inzonderheid de Dienst Vreemdelingenzaken.

De kosten worden ten laste gelaten van de partij die ze gemaakt heeft.

Dit vonnis werd uitgesproken op vijftwintig juni tweeduizend achttien in raadkamer van de Kamer AF1, die samengesteld was uit:

A. Wynants, rechter,

H. De Vrij, substituut procureur des Konings,

A. Rasschaert, griffier.